

Kedves Olvasóim!

Engedjétek meg, hogy Bogi történetét folytassam tovább. Bebizonyítom nektek, hogy nem volt ám ő sem olyan szent fazék, mint amilyenek lefestette magát előttem.

A gazdinkhoz kerülését követően kipróbált egyet, s mást ő is, de igen gyorsan rá kellett eszmélnie, hogy itt is tiltó listán vannak bizonyos dolgok. Tudnotok kell, hogy Boginak nagyon kedves barátnője volt Lora, és tavaly óta már együtt elmélkednek a régmúlt eseményeiről az örök vadászmezőkön.

Történt egyszer, hogy a gazdink Loráéknál aludt, s így Lora és Bogi is együtt partiztak. Éjjel arra ébredtek, hogy szörnyen kevés vacsorát kaptak este, legalább is ők úgy ítélték meg. Kisettenkedtek a konyhába, s szépen halkán rá is letek a tápos dobozra. Arra gondoltak tehát, hogy itt a soha vissza nem térő alkalom kiegészítik az esti menüt. Szépen csendben be is lakmároztak. Igen ám, de nagyon megszomjaztak ennyi tápra, így kénytelenek voltak örült módon zörgetni a vizes tálat, hogy ugyan méltóztassanak már a gazdik felkelni, s pótolni a vizüket. Annyi eszük már ugyan nem volt, hogy maguk után eltüntessék a nyomokat a konyhában, így igen hamar fény derült a turpisságra.

Valami olyasmit mesélt nekem Bogi, hogy a doboz nem volt rendesen becsukva azért férték hozzá, ki tudja, én nem voltam ott, de a mi gazdink örült nagy cirkuszt csinált, Lora bezzeg egyáltalán nem kapott fejmosást, ő ki lett védve, hogy ő nem olyan, ő biztosan nem evett a finomságból, az egészet Bogi nyomta be!

Ki tudja, hogy mi volt az igazság, annyi viszont igaz, hogy Boginak úgy megfájdult a hasa, akkora lett mint egy duda, alig bírta magával mit kezdeni, Lora viszont ehhez képest köszönte szépen nagyon jól volt. Bogi csak arra tudott gondolni, hogy miért is nem ő került Lora helyére mert az ő gazdija annyira megértő volt, nem veszekedett Lorival, sőt ki is védte. Egy gazdinak ilyennek kellene lennie nem? Áh, de ahogy már sokszor írtam is, a miénk szörnyű cirkuszkat csinál a mai napig is mindenből.

A legborzasztóbb viszont az volt, hogy a mi gazdánk kijelentette, hogy ennyi kajára vizet nem kaphatnak mert ha az a rengeteg táp beledagad a gyomrukba akkor nagyon megbetegszene... Szegény Bogi, nagyon megsajnáltam ahogyan ezt mesélte nekem. Ha én ott lettem volna, akkor biztosan, hogy nem evett volna meg ennyi tápot, s nem lett volna ennyire beteg sem, mert én is beszálltam volna a buliba! Bogi azt mondta, hogy Grafi kedves barátom, akkor megtanultam, hogy többet az életben nem csinállok ehhez hasonló örültséget!

Sokszor perlekedik velünk, de bezzeg amikor meg nehéz helyzetbe kerül, akkor jók vagyunk neki! Ezt is Bogi mesélte, hogy történt egyszer, hogy egy téli napon mikor egy messzi városba vizsgázni kísérte, esett akkora hó, hogy abszolút semmi támpont sem volt az iskolától a hévállomásig. Egy hatalmas parkon kellett keresztülmenni, ami amúgy akkor sem volt

egyszerű mikor szép idő volt, ahogy már korábban is írtam, ha nincs számukra valami támpont akkor felfordul velük a világ.

Kell nekik valami érzékelhető segítség, pl fal mellett tudjanak menni, vagy ha megváltozik a járda burkolata, vagy segítség lehet nekik egy nagy kapualj, tehát a lényeg az, hogy látássérültek számára világosan érzékelhető dolgok legyenek. Átvitt értelemben kimondva Nem szeretnek légüres térben lenni.:-) Visszatérve tehát ama bizonyos naphoz, hatalmas hó szőnyeg fedte be a földet, így Bogi magához véve az irányítást mivel mindig ugyanazon az útvonalon mentek akárhányszor ott jártak, egy szempillantás alatt kivezette őt az állomásra. Akkor bezzeg jó voltam neki! Dohogott Bogi ez egyszer úgy vélem, hogy jogosan.

Elköszönök most, nagyon megvisel engem ez a változékony időjárás, elmegyek pihenni kicsit.

Vigyázzatok magatokra, jövő héten ismét jelentkezem, hisz nagyon sok történet van még a tarsolyomban.

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit

